

SUE MOORCROFTOVÁ

*Lúbostrné
listy*

z Norfolkku

BESTSELLER
Sunday Times

Tajný románik bol len začiatkom príbehu...

*L'ubostné
listy*
z Norfolkku

SUE MOORCROFTOVÁ

*Lúbostrné
listy*
z Norfolkku

Original title: Sue Moorcroft: THE CHRISTMAS LOVE LETTERS

Copyright © Sue Moorcroft, 2023

Cover design © Francesca Spinelli

Cover illustrations © Midjourney

Translation © Barbora Al Zafari, 2024

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2024

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Mariana Paulinyová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0483-8

*Pre autorov lúboštných listov:
Na každej stránke zanecháte niečo zo seba.*

Prolog

09.00 hod. 20. decembra 1977

Moja najdrahšia, milovaná Ruthie, dúfam, že toto dostaneš do 22. decembra pred vianočnou návštevou svojej sestry a rodiny v Nelson's Bare. Zdá sa, že sú to dobrí ľudia (ale nikdy by ťa nemohli milovať tak ako ja). Možno tvoja rodina vycíti, že si potrebuješ oddýchnuť pred januárovým návratom do práce a postará sa o teba. (Si si istá, že by si sa mala vrátiť tak skoro??)

Prikladám pohľadnicu a darček, ale to nie je nič v porovnaní s tým, čo si mi dala ty. Chcem, aby si vedela, že ten krásny, výnimočný, dar je šťastný a veľmi, veľmi milovaný.

Zotavuješ sa, miláčik? Nemôžem znieť predstavu, že kým som bol na prehliadke ku Dňu vojnových veteránov, ty si bola sama v nemocnici! Hovoríš, že si sa s vecami zmierila, ale v hĺbke duše viem, že som sa mal držať ďalej od tej úžasnej ženy v civile, ktorá prišla pracovať „podo mňa“ (podo mnou cha, cha, cha) do kasární. No zároveň som vďačný, že si mi zmenila život.

Sue Moorcroftová

Príal by som si, aby sme mohli byť spolu!!! Stále mi chýbaš.

Dúfam, že sa nám podarí nájsť spôsob, ako sa stretnúť v novom roku, aby som sa mohol osobne presvedčiť, ako sa máš.

Milujem ťa, Ruthie. Boh ťa žehnaj a chráň.

S láskou Nigel

Štedrý večer 1977

Môj najdrahší, milovaný Nigel,

*It's a Heartache, spieva mi Bonnie Tyler, kedykoľvek
zapnem rádio. Má pravdu.*

*Viem, že môj „dar“ je v tých najlepších rukách a dostane
lepší život, aký som jej mohla dať ja. Vedomie, že je zdravá
a šťastná, je jediný spôsob, ako sa dokážem vyrovnat' s jej
stratou.*

Milujem ťa a chýbaš mi.

*Vždy tvoja, s láskou z mrazivého, zasneženého Nelson's
Baru,*

Ruthie

Prvá kapitola

Súčasnosť

Keď začiatkom novembra vietor hnal Maddy Craceyovú v to piatkové ráno cez útesy po cestičke z High Cottage, bolo pre ňu ťažké nemyslieť na svojho plavovlasého, sivookého manžela s jeho nezbedným úsmevom a rozmarnými spôsobmi. Oči upierala na vlniace sa more a už po miliónty raz k nemu vyslala svoje myšlienky: *Adey, kde si? Čo sa stalo tej noci?* Adey Austen v jednu zasneženú decembrovú noc pred takmer siedmimi rokmi zmizol a odvtedy Maddin život určovalo tajomstvo a lož.

Tajomstvo? Maddy Adeymu nepovedala, že je tehotná. Vyhrnula si golier, aby sa chránila pred chladom a v duchu si odškrtávala dôvody. Ich finančná situácia ho vyviedla z miery. Tehotenstvo nebolo plánované, a keď naposledy nadhodila tú tému, vyhlásil, že nie je pripravený mať deti. A možno to boli tehotenské hormóny, ktoré ju robili nedôverčivou, ale vrtalo v nej podozrenie, že by mohol navrhnuť potrat. Teraz, keď bola Lyla vysmiate, živé šesťročné dievčatko a stredobodom

Maddinho sveta, cítila sa vinná, že si to o ňom niekedy myslela. Ale premýšľala, či nejako vycítil, že sa blíži nová zodpovednosť.

Lož, pomyslela si, keď odbočovala z útesovej cesty smerom domov, tak by sa dali presnejšie nazvať „očakávania iných ľudí“. Dedina si myslela, že stuhla od strachu pri manželovom zmiznutí. V skutočnosti, keď stála a pozorovala policajné psy, ako prečesávajú útesovú cestu, zatiaľ čo vrtuľník prehľadával zimné more, Maddy zúrila.

Že by si ten večer zábavný a bezstarostný Adey vedome ublížil? Tomu neverila.

Že by zletel z útesu v snehovej búrke, keď celý život poznal nebezpečenstvá útesovej cesty? Bolo to, samozrejme, možné, ale veľmi nepravdepodobné.

Že by Adey nechal Maddy, aby sama čelila ich dlhom a katastrofe...? Áno. To ešte najviac sedelo. Boli spolu od posledného ročníka školy a za ten čas len jeden z nich dospel – Maddy.

Ale srdce jej zmätklo, keď si spomenula na ich šťastné časy. Na večierky, ktoré usporadúvali len preto, aby spolu celú noc mohli tancovať. Na dovolenky v Španielsku či Grécku, keď si čítali na pláži alebo sa čľapkali v mori. Adey, dieťa lakomých rodičov, sa vzbúril proti svojej výchove tým, že aktívne a rád míňal peniaze na zábavu a – aby bola voči nemu spravodlivá – na Maddy, ktorú zasypával šperkami a pekným oblečením.

Bola zodpovedná za jeho premenu z milujúceho manžela na uväzneného muža? Bol to jej nápad kúpiť schátraný dom s názvom High Cottage s predstavou, že ich šťastný, veselý spoločný život bude pokračovať, ale s nádherným výhľadom na more. Lenže z High Cottage sa vyklúla bezodná jama na peniaze.

Adey chcel dom predať. Maddy bola presvedčená, že musia len tvrdo pracovať a šetriť. To bol zlomový bod, v ktorom sa každá diskusia zmenila na hádku, a Maddy sa odmietla nechať Adeym presvedčiť, aby zmenila názor. Adey sa sťažoval, že sa cíti ako dieťa, keď sa všetky jeho návrhy týkajúce sa nepodstatnejších vecí stretávajú s jednoznačným „nie“.

Odkedy Adey zmizol, Maddy sa postarala nielen o to, aby bol High Cottage obývatelný, ale aj schopný splácať vlastné náklady tým, že ho prenajímala, zatiaľ čo ona a Lyla žili u Maddinej slabozrakej pratety Ruthie. Ruthie vždy prejavovala Maddy lásku, ktorej jej mama Linda zrejme nebola schopná, a teraz ju Maddy Ruthie oplácala tým, že sa o ňu starala spolu s Lylou.

Dedinka Nelson's Bar ležala vysoko na výbežku mysu, ktorý akoby sa vynáral zo slanísk do búriaceho sa príboja, aby ako prvý privítal mrazivý oceánsky vzduch, ktorý sem prúdil od Severného mora. Do Maddy sa oprel čerstvý poryv vetra, ona sa zapotácala a hlasno voči búriacemu sa vetru zaprotestovala výkrikom „Hej!“

„Prvý príznak blázna, rozprávať sa sama zo sebou,“ – ozval sa za ňou mužský hlas podfarbený silným miestnym prízvukom. „Vieš, že tvoje meno ťa k tomu predurčuje.“

Maddy si odhrnula vetrom rozstrapatené vlasy, aby sa pozrela na majiteľa hlasu – Harrisa Soleyho, ktorý bol celoživotný Adeyho priateľ a celoživotný trň v Maddinom oku. „Nechaj si tie blbé poznámky.“

On sa len zasmial, ježaté vlasy mu stáli na hlave ako koberec.

Debilný Harris. Okrem toho, že bol Adeyho najlepším kamarátom, minulý rok dal kopačky Maddinej najlepšej priateľke Heloise po tom, čo spolu niekoľko mesiacov chodili.

Maddy sa otváral nožík vo vrecku vždy, keď ho videla, a videla ho často, keďže obaja žili v tom istom bode na mape Norfolku.

Keď sa obrátila k Harrisovi chrbtom, obrátila sa chrbtom aj k moru, kráčajúc po posledných metroch Marshview Road, než zabočila na Droody Road pri kamennej budove so sedlovou strechou, ktorou bol pub Vojvoda z Brontu, a potom doľava na Jubilee Crescent. Tam cez živé ploty zo vždyzeleného krušpánu vykukovali domčeky, zatiaľ čo chodník pokrývalo zmrznuté a spustnuté lístie. Maddy zbadala, že jej smerom mieri oveľa príjemnejší obyvateľ dediny. Zavolala: „Ahoj, Della.“ Ruthina kamarátka Della bola takmer vždy ochotná navštíviť Ruthie, keď Maddy potrebovala ísť preč na trochu dlhšie.

Della sa rozžiariła, schúlená do zeleného kabáta, oceľovosivé vlasy jej povievali vo vetre. „Počítam, že nás čaká ďalšia tuhá zima. A Nelson's Bar o to viac! Leží tak vysoko a osamotene, že je celkom iste najchladnejším miestom celého Norfolku.“

Maddy sa zachvela, keď jej mrazivý vietor oviol krk. „Miestne počasie je trochu bláznivé.“

„Idem domov na horúcu kávu,“ vyhlásila Della a Maddy pokračovala smerom k svojmu milovanému domovu. Dom The Hollies z červených tehál so starnúcimi oknami s kosoštvorcovými okennými tabuľkami bol učupený vzadu v záhrade, o ktorú sa tiež starala Maddy. Prešla popod zastrešenú verandu a s radosťou vstúpila do klenutej haly pod trámovými stropmi. „Som späť, Ruthie. So sušičkou v High Cottage nebolo veľa problémov. Nájomníkom Garthovi a Leanne sa podarilo zachytiť v nej zips. Vytrhla som ho kliešťami.“ Vyzliekla si kabát a z vlasov si vybrala sponu v tvare motýľa, aby si uhladila dlhé hnedé vlasy rozstrapatené vetrom, prečesala

ich a potom ich sponou zasa zacvakla. Rozhodnutie nestrihať si vlasy začalo ako šetrenie, ale teraz sa jej hustá hriva páčila. Trávila toľko času v praktických džínsoch a vyťahanych svetloch, že striedanie drdolov, vrkočov a vysoko česaných chvostov jej robilo radosť a dodávalo pocit krásy.

Dvere do prednej izby boli pootvorené, a tak nimi prešla, mysliac na to, že priloží drevo do piecky a pripraví teplé nápoje. „Stretla som toho sviniara Harrisa...“ Zastavila sa. Z kresla sa zdvorilo zdvihol tmavý, zarastený muž. „Dobry deň?“ hlesla spýtavo a pohľad jej zaletel k miestu, kde sedela Ruthie, ktorej sa v hrubých okuliaroch mihali svetlá lampy. Sivé vlasy sa jej krútili okolo tváre a roky jej zjemnili drobné telo, takže bolo ťažké rozoznať, kde sa končí Ruthie a kde začína jej obľúbený nadrozmernejší sveter, ktorý mala práve na sebe. Okrem problémov so zrakom nosila svojich osemdesiat rokov ľahko.

„Toto je Rafferty,“ vyhlásila Ruthie strnulo a bez svojho zvyčajného úsmevu. „Hovorí, že som pracovala s jeho otcom.“

Ruthie znela tak zvláštne, že to Maddy okamžite prinútilo prejsť cez miestnosť a chytiť ju za ruky. „A ty ho poznáš? Bol to dobrý nápad pustiť ho dnu? Mohla si požiadať Alexu, aby mi zavolala, a hneď by som sa vrátila.“ Otočila sa a zamračila sa na muža, ktorého čelo sa tiež zvráštlo obavami. „Ako ste už asi pochopili, Ruthie má poruchu zraku. Som Maddy, jej neter a opatrovatelka.“ Neobťažovala sa ďalej vysvetľovať roddinné puto medzi nimi.

Muž si odkášľal. „Nie som tu, aby som vás vystrašil, ale rád by som sa porozprával so slečnou Willsonovou. Snažím sa niekoho vypátrať. Pre moju rodinu je to dosť dôležité.“

Maddy si ho skúmavo premerala a jeho modré oči – výraznejšie ako jej vlastné nudné myšie hnedé – sa odhodlane

stretli s jej pohľadom. Obrátila sa na Ruthie. Zdalo sa to Maddy, alebo vyzerala bledá? „Je možné, že si poznala jeho otca?“

Ruthie sa zvláštne zasmiala. „To ešte neviem, však? Nemal čas mi o ňom veľa povedať, okrem toho, že bol v armáde. Poznala som veľa príslušníkov armády.“ Ruthie sa chvejúcimi sa prstami dotkla čela. „Myslím si, že by som si mala vypočuť, prečo je tu, drahá.“

Maddin ochranársky inštinkt zaznamenal chvenie, ale zmienka o armáde ju upokojila. Ruthie pracovala ako civilistka na ministerstve obrany vo funkcii, ktorá vyžadovala, aby podpísala zákon o služobnom tajomstve. Pôvodne bola pridelená k posádke Aldershot v Hampshire, no nakoniec sa vrátila do Nelson's Baru a posledné pracovné roky strávila poskytovaním podporných služieb ministerstvu obrany v Norfolku. Maddy mala deväť rokov, keď sa Ruthie vrátila domov. Starý otec Herbert práve zomrel a stará mama Elsie, Ruthina sestra, bola na tom psychicky zle a Ruthie bola pre Maddy oporou, ktorej sa mohla držať. A Maddy sa jej držala.

Maddy si zahryzla do pery, žonglujúc s vlastnými povinnosťami. Ruthie bola mentálne schopná, ale jej slabnúci zrak ju robil zraniteľnou. „Čoskoro musím ísť naproti školskému mikrobusu. Mám požiadať pána Raffertyho, aby sa vrátil inokedy?“

„Volajte ma Raff,“ hlesol muž. „Mám tu vodičský preukaz, ak chcete vidieť doklad totožnosti. Do konca letného semestra som bol zástupcom riaditeľa na Martingdale Road Academy v Northamptonshire, takže som celkom dôveryhodný.“

Maddy zvrtila hlavu, aby si ho dôkladnejšie preštudovala. Nevyzeral až tak dôveryhodne. Jeho ošúchané džínsy boli podobne sivé ako hrubá mikina s kapucňou, tmavé vlasy

potrebovali ostrihať a strnisko na brade si tiež vyžadovalo pozornosť. „Vy ste učiteľ?“ spýtala sa a pomyslela si, že ak je to tak, učiteľia nie sú takí čistotní ako v čase, keď bola študentkou.

„Bol som. Teraz som samostatne zárobkovo činný spisovateľ.“ Jeho skrúšený pohľad dopadol na Ruthie. „Nemal som sa tu len tak objaviť. Prepáčte mi to. Do Norfolk

ku som sa presťahoval len pred pár mesiacmi, a keďže sa s touto oblasťou ešte len zoznamujem, šiel som len tak okolo. Povedal som si, že sa zastavím, ale mal som najprv napísať.“

„To je v poriadku, mladý muž.“ Ruthie sa pohrabala v škatuľke s vreckovkami na stolíku vedľa seba a potom sa vysmrkala. Na stolíku, ktorý Maddy natrela na bielo, aby všetko, čo na ňom ležalo, bolo dobre viditeľné. Naň si Ruthie kládla všetko, čo potrebovala mať poruke. Ovládač od televízie, reagujúci aj na hlas, a telefón – oba mali aj veľké tlačidlá. Papierové vreckovky. Murrayho mentolky. Vodu. Inhalátory. Lupu s vlastným svetlom. Alexu, ktorá jej prehrávala audioknihy alebo hudbu – a teraz, keď Maddy vyriešila aplikáciu, ovládala aj telefón.

Maddina obranyschopnosť klesla. „Ak sa chceš porozprávať, Ruthie, poprosím Heloise, aby zašla po Lylu.“ Vyšla do kuchyne, jednou rukou plnila kanvicu a telefón mala pri uchu. Ešte pred rokom nebol v dedine ani mobilný signál, ani širokopásmové pripojenie, ale vďaka kampani sa podarilo získať oboje nie len pre Nelson's Bar, ale aj pre ďalšie blízke vidiecke osady.

„Ahoj,“ pozdravila, keď začula hlas svojej priateľky. „Je nejaká šanca, že by si mi zobrala Lylu, keď pôjdeš po Juda a Blaka na zastávku autobusu? Jeden muž sa prišiel porozprávať s Ruthie a ja by som radšej zostala pri nej... Vďaka, to je

skvelé.“ Heloise nemala vlastné deti, ale využívala svoje vzdelanie zdravotnej sestry ako opatrovatelka detí. Pre spiestrenie sa venovala aj opatrovaniu domácich zvierat alebo šperkovaníu historického oblečenia, do ktorého obliekala svoju vysokú postavu. Heloise zdedila po rodičoch aj domček na Traders Place, takže jej rovnováha medzi pracovným a súkromným životom bola jednoznačne v prospech súkromia.

Maddy pripravila pre všetkých niečo teplé na pitie, pričom najprv položila hrnček na tetin stolík. „Tvoj čaj je na stolíku, Ruthie.“ Obrátila sa na Raffa. „A tu je vaša káva. Tak,“ povedala, keď vzala zvyšný hrnček a posadila sa na pohovku. „Prečo si myslíte, že Ruthie pozná vášho otca?“

Pod ťarchou dvoch párov očí si Raff podoprel lakte o kolená a uprel na Ruthie skúmavý pohľad.

„Domnievam sa, že ste spolu pracovali v kasárňach Keogh, keď bol otec seržantom v RAOC.“

„Čo je RAOC?“ Maddy namáhavo vyslovila neznámu skratku.

„Royal Army Ordnance Corps, čiže Zbrojná služba kráľovskej armády,“ odpovedala Ruthie neprítomne. Jej pohľad sa upieral na Raffa, hoci Maddy vedela, že väčšina jej centrálného zraku je rozmazaná. Potom drobným, piskľavým hláskom vyhrkla: „Nigel zomrel v roku 2000, však?“

„Nigel?“ spýtala sa Maddy zmätená náhlou zmenou smeru.

Raff si však Maddy nevšimol a odpovedal Ruthie. „Bohužiaľ áno. Vy ste o tom vedeli?“

Ruthie prikývla. „Vtedy sme si už prestali písať, lebo sme mali mobilné telefóny. Jeho telefonáty... jednoducho prestali.“ A rozplakala sa.

Šokovaná Maddy vyskočila z pohovky, rýchlo položila hrnček na zem a kľakla si vedľa tetinho kresla. „Kto je Nigel?“

Švihla pohľadom na Raffa, ktorý sa tváril prekvapene, ale nie celkom šokovane.

Ruthie sa rozplakala ešte silnejšie. Potom sa jej zadrhol dych. Zalapala po dychu a rozkašľala sa, kašeľ potom prerušilo chrčanie. Ruku si zdvihla k hrudi.

Znepokojená, ale s týmito záchvatmi oboznámená Maddy siahla po inhalátore a vtlačila červený prístroj tete do ruky. Sledovala, ako si ho Ruthie vzala, potom zavrela oči a klesla do kresla, pretože dýchala len s veľkou námahou.

Maddy, ktorá pozorne sledovala, či sa jej stav nezhoršuje, vysvetlila stroho: „Ruthie má astmu.“

„To ma veľmi mrzí.“ Odvetil Raff zdeseným hlasom.

Vtedy sa Maddy cítila previnilo, pretože Ruthina astma nebola jeho vina a on nebol hrubý ani necitlivý. Skôr než to stihla povedať, Ruthie vydala kombinovaný povzdych a zakňučanie. „Čo sa stalo?“

Raff odpovedal pochmúrne. „Dostal infarkt.“

Ruthie si preplietla prsty a po tvári jej stekali čerstvé slzy. „Cigarety a hranolčky,“ zamrmlala. „Hovorila som mu, že je to nezdravé, ale tak žilo veľa ľudí.“ Natiahla šmátrajúcu ruku po vreckovky, aby si vyfúkla nos.

„Obávam sa, že áno,“ súhlasil Raff skrúšene.

Ruthie zavzdychala. „Takže vy ste Rafferty Edmonds?“

„Som.“ V jeho pohľade sa zračili obavy, ale aj záujem.

Maddy sa znepokojene pozrela na Raffa, ale sústredila svoju praktickú myseľ na priority a ignorovala otázky, ktoré jej lietali prekvapeným mozgom. „Myslím si, že Ruthie by si teraz mala oddýchnuť.“

Ruthie ju však ignorovala. „Ako ste sa o mne dozvedeli?“ zašepkala. Potom začala kašľať, sériu staccatových štekov s krátkymi prestávkami, aby sa nadýchla, zasipela a znova zakašľala.

Ruthie očividne nemienila prestať rozprávať, kým tam bol Raff. Maddy vzala veci do vlastných rúk, vytiahla z vrecka telefón, otvorila nový kontakt a podala ho Raffovi. „Napíšte mi, prosím, vaše telefónne číslo, aby som vás mohla kontaktovať inokedy. Nerada by som, aby sa jej stav ešte zhoršil.“

Raff urobil, čo od neho žiadala, a potom jej podal telefón späť. „Je mi ľúto, že som svojím príchodom spôsobil toto rozrušenie,“ povedal ticho Ruthie, keď vstal. „Mal som navčičené, ako budem rozprávať svoj príbeh, ale... no, uhádlite ho aj sama.“

Maddinou prioritou bolo uľahčiť Ruthie prekonanie astmatického záchvatu, takže ochotne prijala ospravedlnenie v tetinom mene. „Samozrejme,“ povedala. Potom, keď videla, že Ruthie si Raffa prezerá s rovnakou fascináciou, s akou on pozoroval ju, dodala: „Keď si chvíľu oddýchne a nebude rozprávať, bude zase v poriadku.“

Raff, bez toho, aby odtrhol zrak od Ruthie, cúval k dverám. „Skoré uzdravenie,“ povedal s úsmevom. Krátko kývol Maddy, potom prešiel chodbou, otvoril vchodové dvere a zmizol.

Napriek obrovskej zvedavosti na doteraz neznámeho Nigela šlo o Ruthin príbeh, a bolo na nej, či jej ho bude chcieť porozprávať. Maddy sa preto naďalej sústreďovala na Ruthino blaho. „Čo keby si si na chvíľu ľahla?“

Ruthie unavene prikývla. „Asi máš pravdu.“ Sťažka sa vzpriamila, zastavila sa, akoby sa chcela zorientovať, a potom zamierila do svojej spálne na prízemí, ktorá kedysi slúžila ako jedáleň. Kým Maddy kontrolovala, či nepotrebuje pomoc, klesla na posteľ, potom sa zvalila na chrbát, zavrela oči a odvrátila tvár.

Maddy priniesla vreckovky a položila ich na nočný stolík. Mala pocit, že by ich tetu mohla potrebovať. Vrátila sa do

obývačky, a hoci cez deň málokedy sedela a nič nerobila, klesla na pohodlné červené kreslo a neprítomne sa rozhliadla po známom zrkadle nad kozubom, ošúchanom koberci a koši s Lylinými hračkami – pre Ruthie predstavovali nebezpečenstvo, ak by zostali rozhádzané po podlahe. Vedľa koša ležali tri knihy a plyšový modrý poník sedel na vrchu princeznovského hradu, ktorý spolu vyrobili z kartónových krabíc cez jesenné prázdniny.

Ale teraz bola Maddina myseľ ďaleko od vežičiek a hračiek. Ako to, že nevedela o mužovi menom Nigel, ktorý bol v živote jej tety až do roku 2000? Rýchlo si to spočítala. Maddy mala vtedy šesťnásť rokov, čo bolo približne v čase, keď jej mama začala hovoriť o odchode do Španielska s priateľom, ktorý plánovala uskutočniť hneď, ako Maddy dosiahne osemnásť. Vedela, že sa vtedy najviac spoliehala na Ruthie, ktorá jej dokonca pomohla pri neistom pokuse nadviazať vzťah s Derekom Craceym, jej vlastným otcom, ktorý odišiel, keď bola Maddy ešte dieťa – hoci sa ukázalo, že nie je schopný urobiť nič viac, ako poslať občasný e-mail.

A počas toho všetkého Ruthie smútila? Maddy nemohla byť predsa taká zahĺbená do svojho vlastného života, aby si nevšimla niečo také dôležité.

Vonku sa jeden z cezmnínových kríkov, ktoré dali domu meno, obliekol do šarlátových bobúľ a klopkal na okno, akoby chcel upozorniť na svoju nádheru. O niekoľko týždňov Maddy a Lyła zhotovia vianočný veniec z jeho vetvičiek a Ruthie, bývalá členka dedinského remeselníckeho krúžku, im pri práci určite bude robiť spoločnosť pri kuchynskom stole.

Ruthie tu bola vždy pre ne.

Nepokojná Maddy vstala, aby pozbierala hrnčeky s čajom a kávou a položila ich na kuchynský drez, kým zavolala

Heloise. „Myslíš, že by si mohla Lylu priviesť až sem?“ spýtala sa. „Ruthie dostala astmatický záchvat a ja ju nechcem nechať samu.“ Našťastie ich spájalo priateľstvo, ktoré sa datovalo už od detstva a spočívalo v ľahkom vyprosovaní si láskavostí.

„Bez problémov,“ odpovedala Heloise veselo. „Po chlapcov si práve prišiel ich otec, takže sme tam s Lylou o desať minút.“

Maddy sa pri vyhliadke na stretnutie s bystrou, zhovorčivou dcérou rozbúchalo srdce a sotva začala premýšľať o večeri, keď Heloise s Lylou vbehli do dverí a Lyla zhodila školskú tašku na podlahu v hale. Maddy rozpažila ruky. „Ahoj, srdiečko moje! Bolo ti s Heloise, Judom a Blakom dobre?“

Lyla objala Maddy okolo krku. „Áno, ale zajtra nám slečna Edgeová v triede konečne oznámi, kto dostane akú rolu vo vianočnej hre. Chcem byť anjelom, ale povedala, aby som nebola sklamaná, ak ním nebudem. To znamená, že ním nebudem, však?“

Maddy si privinula jej drobné, horúce telíčko, a bolo jej jedno, že pri tom zaborila tvár do jej hustých, svetlých vlasov, ktoré voňali sušienkami a pomarančovým džúsom. „Chúďa slečna Edgeová musí nájsť rolu pre každého.“ Ponad Lyline plece sa usmiala na Heloise. „Káva?“

Heloise si prstami prečesala do bobu ostrihané vlasy a obrátila na Maddy svoju príjemnú, peknú tvár. Jej parka bola pokrytá výšivkou a rovnako aj džínsy, ktoré sa pod ňou ukazovali. „Vždy,“ odvetila veselo.

Maddy sa vymanila z Lylinho objatia, zdvihla z podlahy jej obedár a školskú tašku s knihami a zavesila jej kabát. „To znamená, že Lyla môže pol hodinku pozeráť televíziu,“ povedala a žmurkla na dcéru.

„Paráda,“ zvolala Lyla šťastne a urobila rukami lietadielko, keď sa rozbehla k pohovke. „Kde je tetuška Ruthie?“